

Bij Paul op de koffie 87

Oktober 2011

Deze keer niet één, maar twee mensen op de koffie bij Paul. Dat is wel eens vaker gebeurd, maar dan betrof het altijd een echtpaar. Nu had hij trouwens niemand op de koffie thuis maar ging hij bij zijn 'gasten' op bezoek. Dat vonden ze plezieriger, en waarom ook niet? De tweelingzusjes, waar vandaag in deze rubriek over verhaald wordt, zijn in Cuijk en het Land van Cuijk nogal bekend. Het betreft de dames **Nelly en Annie Kerstens**, van oorsprong afkomstig uit Haps.

Anny en Nelly zijn in de crisisjaren die aan de Tweede Wereldoorlog vooraf gingen, geboren op de grote boerderij "Op de Kamp" aan de Kampsestraat in Haps. Hun vader noemde men in Haps en omgeving Koos van de Kamp. Koos was een man van betekenis. Naast het feit dat hij flink boerde en een groot gezin had – wat in Haps niet uitzonderlijk was – stond hij ook midden in de Hapse gemeenschap. Zo was hij twee periodes van vier jaar wethouder van die toen nog zelfstandige gemeente, onder leiding van burgemeester Rolof baron van Hövell tot Westerfliet. Hij was een nuchter denkende boer, nooit te beroerd om zelf ook de handen uit de mouwen te steken.

Na de geweldige sneeuwstorm op 11 en 12 januari 1963 kon je deze wethouder dagenlang aantreffen op z'n eigen tractor, bezig met het sneeuwvrij maken van de Hapse wegen. Kom daar nou nog eens om! Hun moeder, Truus van de Broek van de Achterdijk in Sint Hubert, waarmee Koos in 1931 op 29 jarige leeftijd trouwde, werd in Haps op handen gedragen. Zij was een zeer geziene en lieve vrouw. Grootvader, de vader van Koos, was jong gestorven en al op de leeftijd van 19 jaar moest Koos het boerenbedrijf overnemen. In de familie stroomde nogal wat 'zakenbloed' in de aderen. Een aantal broers van Koos werd bakker en zij vestigden zich in Beers, Reek en Erp, met goedlopende bakkerijen en kruidenierszaken.

Een tante van de tweeling was getrouwd met de stationschef van Mill. Daar kunnen we ons heden ten dage niks meer bij voorstellen!

Dat gezin telde 14 kinderen en uiteindelijk was er geen station meer. Dan zit je gek te kijken. Zo kan het gaan in het leven, vroeger en ook nu nog.

Anny en Nelly, die overigens zeggen niet te weten wie van de twee het oudste is, waren bij hun geboorte 'lichtgewichtjes' van om en nabij 3 pond. Van couveuses hadden ze begin jaren dertig van de vorige eeuw nog nooit gehoord. De kachel werd flink opgestookt en de baby's werden letterlijk in de watten gelegd. En het is, zoals tot op de dag van vandaag gebleken is, allemaal goed gelukt. Ze waren nummer twee en drie in het grote gezin van 13 kinderen, waarvan er twee op jonge leeftijd gestorven zijn. Onze twee zusjes waren de oogappels van hun vader. Dat zou altijd zo blijven.

Het centrum van de grote boerderij aan de Kampsestraat werd gevormd door een reusachtige keuken. Daar speelde het dagelijkse leven zich af. Moeder was de spil van het gezin, maar Koos was en bleef de baas als het er op aankwam. Nico, de oudste van allen, wilde eigenlijk wel priester worden, maar vader vond het beter dat hij boer werd, en dus werd hij boer. De meisjes sliepen in een soort opkamer met grote 'bedstedes' waarin met gordijnen kamertjes werden afgescheiden toen de 'meiden' wat ouder werden. De jongens sliepen boven op zolder en de inwonende knecht had daar het mooiste kamertje. Vader en moeder sliepen beneden, dicht bij de stal, altijd bij de hand als er iets was met het vee. Dit alles was heel normaal op het Brabantse platteland.

Het jonge leven verliep voor Anny en Nelly zo voorspoedig dat ze zich eigenlijk niet meer weten te herinneren of ze ook nog op de kleuterschool gezeten hebben. De overgang van kleuterschool naar de lagere school verliep waarschijnlijk geruisloos.

In het Haps van die dagen lag er bijna alleen maar weiland tussen de boerderij en de school en vader Kerstens had door dat weiland een veilig paadje aangelegd.

Er was, zoals in die tijd normaal en misschien wel door de Kerk vereist was, een aparte jongens- en meisjesschool.

Na de lagere school ging Anny naar de huishoudschool in Cuijk en Nelly naar een oom en tante in Reek, die daar hun bakkers- en kruidenierszaak hadden.

Hun moeder heeft nog wel tegen haar man gezegd: “Koos, ze moeten onderwijzeres of verpleegster worden”, maar vader vond het belangrijker voor zijn dochters dat ze zich later goed konden redden in het huishouden. Daar zouden hun toekomstige mannen meer plezier aan kunnen beleven, was zijn redenering.

Na enige tijd ging **Nelly** naar Mill, waar ze 12 jaar werkte in de kruidenierszaak van Thijs en Hanny Arts. Toen deze Hanny met de zaak wilde stoppen, nadat ze al jaren als weduwe alleen de verantwoording droeg, wilde vader Koos die winkel wel kopen voor zijn dochter. Maar Nelly zag het lijk al drijven; dag en nacht werken met een hoop zorgen aan de kop. Daar paste ze voor. Van Mill ging ze toen naar Uden bij de Supermarkt van “André van Hilst” werken. Er werd voor haar een scooter gekocht, maar daar moest je rijexamen voor doen en dat lukte zo maar niet. Toen ze bij de vijfde poging dezelfde examinerator kreeg als bij de eerste mislukte keer, zei die goede man: “Ben jij nou nog niet geslaagd?” en toen was het zo gepiept. Die scooter, dat was wat! Met Anny achterop ging het op een bepaald moment naar de kermis in Beugen waar een getrouwd zusje woonde. Op de terugweg moesten ze wachten voor een trein op het Beugense spoor en Anny stapte even af, om de scooter niet teveel achteruit te laten lopen. Toen de trein gepasseerd was trok Nelly verder, zonder te weten dat haar zus niet meer achterop zat.

Die werd even later opgepikt door een paar jongens uit Gassel met een auto. Ze was banger voor het naderende onweer dan voor de vreemde jongens! “Jongens uit Gassel kon je wel vertrouwen” dacht Anny en dat bleek ook te kloppen. Ze was nog eerder thuis dan Nelly met de scooter.

Vader was trouwens zeer zuinig op zijn tweeling en daardoor erg streng. Als er ergens gedanst werd, mochten ze van 4 uur 's middags tot 9 uur 's avonds gaan, maar dan was het ook absoluut afgelopen. Groot verdriet hadden ze toen ze eens ruim te laat thuis kwamen omdat ze een paar jongens ontmoet hadden. De volgende avond, toen de prille contacten voortgezet zouden worden, mochten ze niet gaan, ondanks het feit dat moeder helemaal aan hun kant stond en hen fel verdedigde. ‘Afspraak is afspraak’ was de onwrikbare opvatting van vader.

Hij vond zijn andere dochters ook altijd veel ‘flinker’ en daarom mochten die wat meer. Die tweemaal nauwelijks drie pond geboortegewicht bleef toch een stempel drukken !

De meisjes hadden één probleem. Als eeneiige tweeling hadden ze absoluut dezelfde smaak en als er eentje verliefd werd, dan werd de andere dat ook, helaas dus iedere keer op dezelfde jongen. En dat schiet natuurlijk niet op !

Na jaren in Uden gewerkt te hebben ging Nelly uiteindelijk naar de Supermarkt van Bosman in Cuijk Noord. Daar heeft ze twintig jaar met veel plezier gewerkt, totdat ze in de VUT ging. Iedereen kende haar en zij kende iedereen.

Na de huishoudschool bleef **Anny** tot 1957 thuis werken. Daarna werd ze in Grave groepsleidster bij het blindeninstituut. Ze wilde altijd al graag met kinderen werken.

De zusters van het Graafse instituut hadden een groot huis in het stadje, waar veel van de helpende meisjes een kamer hadden. Zo ook Anny, maar die was altijd blij als ze op de vrije dagen naar huis mocht. Was het al niet om haar ouders en verdere familie, dan was het vooral toch wel om weer bij haar tweelingzusje te zijn. Ze konden elkaar eigenlijk niet goed missen!

Als ze dan thuis waren, moesten ze ook nogal eens meewerken op de boerderij, als dat zo uitkwam. Ze hebben ook wel meegeholpen de 15 koeien te melken, maar dat was maar zelden. Schoffelen en aardappels rapen, dat wel!

Er werden op de boerderij ook grootschalig bloemen geteeld. Maar beide hadden ze nogal de p... aan het werk op het land. Daar waren ze niet voor gebouwd.

Intussen haalde Anny in Arnhem de diploma's A en B in de kinderbescherming.

Na een paar jaar Grave ging ze helemaal naar Arnhem, werken in een tehuis voor voogdijkinderen. Ze woonde daar 10 minuten vandaan op kamers en ze kreeg van haar vader wijze lessen mee hoe ze die afstand in de stad, zeker 's avonds, moest afleggen. Ze was niet bang, maar wel voorzichtig.

Edward, inmiddels meer dan 40 jaar oud, was een wat kansloze donkere jongen in dat voogdijhuis. Anny voedde hem op als een eigen kind en nam hem regelmatig mee naar huis en de zusjes hielden ook later contact. Veel kerkgangers van de Jozefparochie zullen zich hem nog wel herinneren want hij ging dan ook vaak mee naar de kerk.

Naar de Jozefkerk, ja, want Anny en Nelly woonden sinds 1975 in de Mottoendreef in die parochie, waar hun vader een appartement in de flat voor ze gekocht had.

Toen dat voogdijhuis in Arnhem in 1975 werd opgeheven en Anny min of meer op straat stond, kon ze gelukkig meteen in Cuijk aan de slag bij de plaatselijke muziek-school, waarvan de heer Cranen de inspirerende directeur was.

Deze school ging later over in het Intergemeentelijk Instituut voor Kunstzinnige Vorming.

Haar administratieve collega ging naar Boxmeer en Anny bleef min of meer als spil van het instituut in Cuijk achter. Om haar werk goed te kunnen doen had ze tussendoor de opleiding steno en typen gedaan. Het contact met de docenten en leerlingen was een zeer belangrijke factor in haar werk en dat ging haar zeer goed af!

In 1990 werd Anny opgenomen in het team van het I.I.K.V. in Boxmeer. Dat was wel even wennen, zo'n teamverband, terwijl ze in Cuijk min of meer zelfstandig werkte. In 1993 kon ze gebruik maken van de VUT regeling en ze nam afscheid met een feestelijke receptie.

Vanaf nu waren de tweelingzusjes, voor het eerst sinds de lagere school, weer volledig bij elkaar en op elkaar aangewezen.

Af en toe komen ze nog op de oude boerderij aan de Kampsestraat, waar oudste broer Nico nog steeds woont, samen met zusje Netty. Vader en moeder zijn oud (88 en 84 jaar) geworden en hebben nooit ergens anders gewoond.

Anny en Nelly hebben vaak dezelfde gedachten, wat je trouwens wel meer vindt bij mensen die heel lang bij elkaar zijn.

En wat kleding betreft laten ze er ook geen misverstand over bestaan dat ze een eenige tweeling zijn. Ze eten ook altijd hetzelfde en vinden dezelfde dingen lekker of niet lekker.

Nog steeds zijn er heel veel mensen die hen niet of amper van elkaar kunnen onderscheiden.

Anny heeft nooit haar autorijbewijs gehaald, alhoewel ze goed kan rijden. Af en toe is ze ondeugend en dan zit ze achter het stuur. Je moet al een knappe politieagent zijn wil je ze kunnen onderscheiden, temeer ook omdat de ene P.A.M. en de andere A.M.P. heet.

Als ze met iemand meerijden kan het soms gebeuren dat ze misselijk worden. Maar dan wel allebei tegelijk. Andere keren gebeurt er niets, met geen van beide.

Anny kan zwemmen, maar Nelly heeft het nooit geleerd. Terwijl Nelly bij het rikken een verwoed kaartspeelster is, geeft Anny daar niks om. Ze gaat wel altijd mee om er bij te zijn.

Merkwaardig is ook dat de ene altijd vroeg naar bed wil en de andere het graag laat maakt. Wel houden ze beide van lekker uitslapen. Jarenlang hebben ze zich inge-spannen, samen met een groep voortreffelijke andere vrijwilligers, om de Jozefkerk schoon te maken en te houden. Daar hebben ze inmiddels de kracht niet meer toe, zeker ook omdat Nelly een nieuwe heup heeft gekregen. Anny en Nelly Kerstens, een paar apart! Voor heel veel mensen in Cuijk en omgeving, en natuurlijk ook in Haps, horen ze er echt bij. Als ze 's zondagsochtends niet in de kerk zijn, maken de kerkgangers zich bijna zorgen. "Er zal toch niks aan de hand zijn?" De Jozefparochianen hopen ze dan ook nog vele lange jaren te mogen ontmoeten, in een zo goed mogelijke gezondheid. Het gesprek met Paul was af en toe wel eens wat verwarrend, omdat ieder voor zich graag zijn informatie kwijt wilde. En dan 'struikelden' ze wel eens over elkaars woorden! Uw verslaggever heeft desondanks geprobeerd zo goed mogelijk verslag te doen.

Anny en Nelly, in ieder geval hartelijke dank voor de ontvangst en de paar gezellige uurtjes.
Het moge jullie goed gaan !